

JUSTITSMINISTERIET

Lovafdelingen

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 25. februar 2009
Kontor: Formueretskontoret
Sagsnr.: 2005-7002-0007
Dok.: ANS43138

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 1 vedrørende forslag til lov om ændring af lov om visse forbrugeraftaler (Bindingsperiode og opsigelsesvarsel i løbende forbrugerkontrakter) (L 97), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 28. januar 2009.

Brian Mikkelsen

/

Lars Hjortnæs

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 1 fra Folketingets Retsudvalg vedrørende forslag til lov om ændring af lov om visse forbrugeraftaler (Bindingsperiode og opsigelsesvarsel i løbende forbrugerkontrakter) (L 97):

”Ministeren bedes kommentere henvendelse af 19/1-09 fra Forbrugerrådet, jf. L 97 - bilag 3.”

Svar:

Forbrugerrådet giver i sit brev udtryk for tilfredshed med forslaget om indførelse af en generel regel om bindingsperiode og opsigelsesvarsel i løbende forbrugerkontrakter. Forbrugerrådet bemærker endvidere, at rådet i forbindelse med revisionen af forbrugerftaleloven i 2004 anførte, at der burde gælde en maksimal bindingsperiode på 6 måneder.

Forbrugerrådet henviser desuden til, at det i det fremsatte lovforslag kun er hovedreglen, at forbrugeren skal kunne komme ud af kontrakten efter 6-7 måneder, idet der foreslås to undtagelser, hvorefter kontrakten kan løbe i et år. Den første undtagelse er udtryk for en bagatelgrænse, hvorefter hovedreglen ikke finder anvendelse på aftaler, der løber over højst et år, hvis den samlede pris for levering ikke overstiger 2.000 kr., og den samlede betaling skal ske senest 14 dage efter aftalens indgåelse. Den anden undtagelse omfatter aftaler, hvor den samlede årlige pris overstiger 20.000 kr., og aftalen er forbundet med startomkostninger, der overstiger den gennemsnitlige pris for 6 måneders løbende levering.

For så vidt angår reglen om en bagatelgrænse finder Forbrugerrådet ikke, at der er begrundelse for denne undtagelse. Forbrugerrådet anfører, at der allerede i dag er mange almindelige forbrugerkontrakter til en værdi af under 2.000 kr. på årsbasis, og rådet ser ikke nogen grund til at undtage disse kontrakter fra hovedreglen, ligesom man efter Forbrugerrådets opfattelse kan forestille sig, at erhvervsdrivende i fremtiden vil vælge en pris lige under 2.000 kr. for at sikre sig, at forbrugeren fastholdes i et år.

Forbrugerrådet er desuden imod undtagelsen af aftaler, hvor den samlede årlige pris overstiger 20.000 kr., og hvor startomkostningerne overstiger den gennemsnitlige pris for 6 måneders løbende levering. Forbrugerrådet anfører hertil, at undtagelsen betyder, at jo dyrere en kontrakt er for forbrugeren, jo dårligere bliver denne stillet. Forbrugerrådet finder endvidere, at det vil være svært at kontrollere betingelsen om, at aftalen indebæ-

rer startomkostninger, der overstiger den gennemsnitlige pris for 6 måneders løbende levering.

Efter lovforslagets § 1, nr. 1 (forbrugeraftalelovens § 25, stk. 1), kan en forbruger opsig en aftale om løbende levering af varer eller tjenesteydelser med 1 måneds varsel til udgangen af en måned, når der er gået 5 måneder efter aftalens indgåelse.

For så vidt angår reglen om en bagatelgrænse indebærer lovforslagets § 1, nr. 1 (forbrugeraftalelovens § 25, stk. 2, 2. pkt.), at aftaler om løbende levering af varer eller tjenesteydelser til en samlet pris af ikke over 2.000 kr. ikke omfattes af den forslåede generelle regel om længste bindingsperiode og opsigelsesvarsel, hvis den fulde betaling i henhold til aftalen skal ske senest 14 dage efter aftalens indgåelse, og de varer eller tjenesteydelser, der er omfattet af aftalen, skal leveres senest et år efter aftalens indgåelse.

Som anført i pkt. 4.2 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget er forslaget om at undtage visse aftaler af mindre økonomisk værdi fra reglen om en maksimal bindingsperiode på 5 måneder efterfulgt af et maksimalt opsigelsesvarsel på 1 måned til udgangen af en måned fremsat på baggrund af høringssvarene vedrørende det udkast til lovforslag, der har været sendt i høring.

I forbindelse med høringen har de erhvervsdrivende, herunder navnlig udbydere af tv-rettigheder, givet udtryk for, at en generel bindingsperiode på 6-7 måneder vil kunne medføre højere priser for forbrugerne, hvis konkurrencen mellem udbydere begrænses, fordi en kortere bindingsperiode gør det sværere for en ny aktør at få fodfæste på markedet. Erhvervslivet har efterfølgende også givet udtryk for, at byrderne for de erhvervsdrivende typisk vil være uforholdsmæssigt store, hvis der ikke med bindende virkning kan aftales en bindingsperiode på mere end 6-7 måneder, når der er tale om løbende levering af varer eller tjenesteydelser af mindre økonomisk værdi.

Justitsministeriet har ved overvejelserne om udformningen af lovforslaget fundet, at hvis den samlede betaling sker i forbindelse med indgåelse af en aftale om løbende levering af varer eller tjenesteydelser, og hvis aftalen ikke automatisk forlænges ved manglende opsigelse, er hensynet til at give forbrugeren ret til at opsig aftalen efter kort tid mindre tungt-

vejende, end hvis forbrugers betalingsforpligtelser forfalder løbende i aftaleperioden.

Justitsministeriet har på den baggrund fundet, at afvejningen af hensynet til forbrugeren over for hensynet til at begrænse de erhvervsdrivendes administrative byrder ved at skulle tilbageføre allerede betalte beløb fører til, at aftaler af denne art, som ikke medfører samlede udgifter for forbrugeren på mere end 2000 kr., bør være undtaget fra hovedreglen om en længste bindingsperiode på 5 måneder, hvis alle ydelser efter aftalen skal være leveret senest et år efter aftalens indgåelse, og hvis det følger af aftalen, at den samlede betaling skal ske senest 14 dage efter aftalens indgåelse.

Undtagelsen vedrørende aftaler, hvor den samlede årlige pris overstiger 20.000 kr., og hvor startomkostningerne overstiger den gennemsnitlige pris for 6 måneders løbende levering, fremgår af forslaget til forbrugeraftalelovens § 25, stk. 4. Efter denne bestemmelse kan det bindende aftales, at forbrugeren først kan opsige en aftale om løbende levering af varer eller tjenesteydelser med 1 måneds varsel til udgangen af en måned, når der er gået 11 måneder efter aftalens indgåelse. Det er en forudsætning, at den samlede pris, der skal betales i henhold til aftalen, overstiger 20.000 kr. årligt, og at påbegyndelse af leveringen enten kræver, at den erhvervsdrivende afholder engangsomkostninger, der overstiger den gennemsnitlige pris efter aftalen for 6 måneders løbende levering, eller medfører en værdiforringelse af tilsvarende størrelse for den erhvervsdrivende.

Den foreslåede undtagelsesbestemmelse angår aftaler til en årlig pris for forbrugeren på mere end 20.000 kr., som er forbundet med så betydelige nødvendige startomkostninger – enten i form af etableringsforanstaltninger eller i form af værditab for den erhvervsdrivende – at disse startomkostninger udgør mere end den gennemsnitlige pris for 6 måneders løbende levering i henhold til aftalen.

Der er efter Justitsministeriets opfattelse tale om aftaler, hvor den foreslåede hovedregel ville kunne medføre, at de pågældende aftaler ikke længere kan gøres tilstrækkeligt attraktive for parterne. Som eksempel nævnes i pkt. 4.2 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget forbrugerens leasing af nye biler. Det må således antages, at den værdiforringelse af en fabriksny bil, der sker i forbindelse med ibrugtagning, normalt er så betydelig, at den erhvervsdrivende ikke kan forventes at ville bære ri-

sikoen for, at forbrugeren opsiger aftalen allerede efter 6 måneder. For at imødegå denne risiko ville det formentlig være nødvendigt for den erhvervsdrivende at kræve en så høj engangsbetaling ved leasingforholdets påbegyndelse eller en så høj månedlig ydelse i de første måneder, at disse leasingaftaler måtte forventes at blive uattraktive for forbrugerne.

For så vidt angår spørgsmålet om, hvorvidt det er muligt at kontrollere, om startomkostningerne overstiger den gennemsnitlige pris for 6 måneders løbende levering, skal det bemærkes, at det er den erhvervsdrivende, som har bevisbyrden for, at den pågældende aftale falder ind under undtagelsesbestemmelsen i forbrugeraftalelovens § 25, stk. 4. Eventuelle bevisusikkerheder i den henseende vil således ikke komme forbrugeren til skade.

Justitsministeriet er derfor samlet set ikke enig med Forbrugerrådet i, at undtagelsen indebærer, at forbrugeren bliver dårligere stillet i forbindelse med visse kontrakter af betydelig værdi.